

Neděle 17.10.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Mk 2,13-17 (Mt 9,9-13 + Lk 5,27-32) „Nový život od Ježíše a s Ježíšem“

Příběh z Ježíšovy doby je sice starý, ale ne nezajímavý. Vážený, poctivý, upřímný a zbožný kazatel z palestinské Galileje obchází v 1.stol.n.l. vesnice a městečka a vypráví lidem o Bohu. Tehdy tam byli všichni věřící, proto s tématem Ježíšových kázání problém neměli. Jenže tomuto kazateli nestačilo, že Ho lidé poslouchali. On čekal od lidí víc. Vyprávěl o tom, že víra v Boha mění srdce, myšlení a život a k takové změně také zval a motivoval. To se už všem tolik nelíbilo. Někteří posluchači si totiž mysleli, že když už jsou věřící a znají Písmo svaté a když se snaží podle toho chovat, tak to musí stačit. A tak se posluchači Ježíšových kázání dělili na ty, kteří sice poslouchali, ale nic už měnit nechtěli, a na ty, kteří poslouchali a nechali se pozvat k novému, poctivému, opravdovému začátku s Bohem.

1. Setkání s Ježíšem

Jedním z nich byl *Levi*. Byl to povoláním celník. V očích lidí to znamenalo totéž jako „zloděj, nepoctivý člověk“. Ono to bylo trochu složitější a možná by se dalo říct, že celníci byli tak trochu nuceni k tomu, aby byli nepoctiví. Ty své celnice měli v ekonomickém pronájmu a ty nájemy byly tak vysoké, že se bez té vedlejší přírážky k celnímu sazebníku nedalo skoro vyžít. A protože *příležitost dělá zloděje*, tak se běžně stávalo, že celníci kromě té své přírážky vybrali ještě trochu víc a nakonec se měli docela dobře a bohatli. Lidé to pochopitelně věděli a tak celníky považovali za zloděje a podvodníky. Kromě toho je lidé nenáviděli ještě proto, že vlastně spolupracovali s římskou okupační mocí. Proto platili v očích každého vlastence za naprosto bezcharakterní. Lidé jimi pohrdali.

Ovšem evangelium nám Leviho příběhem přibližuje Boží pohled na tuto skupinu lidí. Říká nám, že před Bohem neexistují beznadějně případy a že Bůh má pro každého naději. V Ježíši Kristu pozval k novému začátku mnoho lidí a jedním z nich byl také Levi. Když mu Ježíš tehdy řekl „*Pojď za mnou!*“, Levi nezaváhal. Udělal zcela nepochopitelnou věc: „*nechal všeho, vstal a šel za ním*“. Když to domyslíme, nastala dost složitá situace. Najednou tu byla celnice bez šéfa, zaměstnanci bez vedoucího. Docela pěkný chaos a právně či smluvně slušný problém. Jenže Levi měl v tu chvíli úplně jiné starosti. Když ho Ježíš oslovil, řešil Levi svou minulost, přítomnost i budoucnost. Z minulosti byl unaven a nešťastný, v přítomnosti nespokojený a když myslel na budoucnost, věděl, že tak dál už pokračovat nechce. Už moc potřeboval z toho „vystoupit“, vyjít z toho začarovaného kruhu podvodu, nepoctivosti, trápení, nenávisi a pohrdání. V Ježíšově zavolání viděl k tomu jedinečnou příležitost. Proto neřeší detaily, ale komplet celý svůj život. Chce začít *nově*.

2. Stolování s Ježíšem

Setkání s Ježíšem pokračuje návštěvou a hostinou. Důvod k oslavě a k radosti tu určitě byl. Levi se stal novým člověkem! Ježíš mu odpustil jeho minulost a tak z něho spadl obrovský balvan. Ježíš dal Levimu také ještě novou budoucnost, a proto je radost o to větší! Jenže: tuto jejich společnou radost „kazí“ nechápavé a kritické pohledy tehdejších duchovních autorit. Ti hodně zdůrazňovali oddělenost věřících od pohanů a hříšníků. A protože společenství u stolu mělo v tehdejší kultuře hluboký význam a rozměr, který dnes neznáme, rozčilovali se tito muži nad tím, co viděli. Jak to, že se Ježíš posadil ke stolu s celníky a hříšníky a jak to, že s nimi jí?! Sami by to nikdy neudělali!

Podle nich se Ježíš snížil na úroveň zlodějů a podvodníků a stal se vrchním kapem zdejší „mafie“. Jenže tito lidé nechápou, že to je úplně jinak! Tím, že Ježíš sedí u jednoho stolu se známými celníky a hříšníky, dává jasně najevo, že s těmito lidmi se něco důležitého stalo. Ne, Ježíš se nestal jedním z nich, On neschvaluje to, jak žili a co dělali, On nezavírá oči před jejich zlodějiny a podvody! Ježíš je z vysvobodil ze starého způsobu života a dal jim život nový. Celníci a hříšníci se stali novými lidmi.

Stal se zázrak: Bůh jim v Ježíši Kristu odpustil a proměnil jejich srdce. Proto je radost na místě! Proto mohou být spolu u jednoho stolu!

Ježíš Kristus se nezměnil. On je dnes stejný jako byl tehdy. Filozofie Jeho služby je jasná a srozumitelná: „*Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky*“ (Lk 5,31). Bůh v Ježíši Kristu podnes zve k novému začátku všechny, kteří se nemají dobře, kteří jsou nad sebou nešťastní a kteří si sami nevědí rady. Ježíš uzdravuje jako ten nejlepší lékař, On zachraňuje jako ten nejlepší vysvoboditel! Kdo se na Jeho zavolání zvedne jako Levi kdysi a vyzná Mu své viny, může se radovat z daru nového života. Může být s Ním a dalšími Božími dětmi u jednoho stolu, také u stolu sv. Večeře Páně.

3. Společenství v Kristově církvi

Stolování s Ježíšem v Leviho domě je určitým předobrazem sv. Večeře Páně. Ježíš tuto svátost sice ještě neustanovil, ale věcně a duchovně se jedná o něco velmi podobného. Ježíš Kristus pozval lidi k sobě a oni pochopili, že je zve k pokání. Ježíš jim odpustil jejich hříchy a oni se z toho radují. Jsou spolu s Ježíšem a mezi nimi a Pánem není v tu chvíli nic, co by je oddělovalo, co by překáželo, co by narušovalo úzké, duchovní společenství. Společenství kolem Ježíše v Leviho domě je určitým předobrazem Kristovy církve. Je to „pestré“ společenství bývalých hříšníků, kteří se radují z Boží spásy a velké milosti. U sv. Večeře Páně si církev pokaždé znovu připomíná, že žije z Božího odpuštění.

Sv. Večeři Páně si nepřipravujeme sami, i když chléb a víno doma máme. Pro Boží dary si musíme přijít. Jsou připraveny ve společenství Kristovy církve. Slavnost sv. Večeře Páně je jednak setkáním s živým Pánem, ale také setkáním s dalšími Ježíšovými učedníky. Bereme všichni pro sebe, ale bereme všichni od téhož Pána. Vyznáváme tak před Bohem i před ostatními, že jsme hříšníci a potřebujeme novou Boží milost a nové Boží odpuštění. – *Jenze*: když jsme u stolu Páně, projevuje se někdy při nás něco podobného, o čem mluví evangelium. Ozve se v nás to horší já, „farizejský“ hlásek: jak to, že s Ježíšem stolují také tito lidé? Jak to, že ke sv. Večeři Páně přichází ten nebo onen? Jistě, že máme v Kristově církvi a v jednotlivých církvích své řády a pravidla pro účast na sv. VP. Jistě že nemá smysl, aby si u sv. VP bral chléb a víno někdo, kdo nevěří v Boha a Krista osobně nezná, kdo neví nic o tom, co sv. VP je. Ovšem jinak je to na jednotlivých účastnících. Věříš v Ježíše Krista, stal ses Jeho učedníkem jako Levi, odpustil ti Ježíš tvé hříchy a máš s Ním společenství? Pak můžeš s radostí/vděčně přijímat nové ujištění o tom, že jsi Božím dítětem a že Boží milost je také pro tebe. Někdy dochází ovšem k nedorozumění. Někdy posluchači nedávají pozor a neslyší všechno tak, jak by slyšet měli. Když je Ježíš pozve a oni mohou přijít takoví, jací byli, odvodí si z toho někteří falešný závěr, že takoví, jací jsou, vlastně mohou i zůstat. Boží záměr je *jiný a lepší*.

*Bůh nás chce svým odpuštěním a svou láskou měnit. Ve vztahu k sobě i ve vztahu k lidem. Za tou nekonečnou a nepochopitelnou Boží láskou je totiž příběh Božího Syna Ježíše Krista. On se postavil před Bohem na naše místo, zástupně zemřel za naše hříchy a ve vzkříšení otevřel bránu k novému životu. Díky tomuto dílu můžeme začínat v životě nově a můžeme se měnit. Když věříme v Ježíše Krista, věříme, že Boží velká moc, která působila v Jeho životě, bude působit i při nás. Ovšem Boží milost a Duch svatý mohou měnit naše srdce a náš život *kontinuálně* jen tehdy, když žijeme životem pokání i poslušnosti a *opakovaně* přicházíme ke Kristu. Bez Něho nemůžeme učinit nic. To je naše situace, podstata našeho zápasu i naše naděje. Díky Bohu za velký dar spásy v Ježíši Kristu!*

(15.10.2010 – B. Kaleta)